

תערוכות בוגרים

אין מהפכה תעשייתית

בוגרי המחלקה לעיצוב תעשייתי בבצלאל מעמיקים מאוד במחקר, אבל לא תמיד הולכים איתו עד הסוף; ובמכון טכנולוגי חולון הקונספט מלהיב, אבל הביצוע פחות

דקל גודוביץ

אנחנו לא מהנכים לאקסמפלרים כדוגמת כיסא יחידאי שמוצג במור זיאון, אלא לעיצוב תעשייתי, כזה שניתן לייצר אותו כשמו – באופן תעשייתי, כך מסכם את לימודי המקצוע במכון טכנולוגי חולון HIT המעצב עופר זיק, ראש המחלקה לעיצוב תעשייתי. בתערוכת סוף השנה, המתקיימת כמחצית פרייה בסדנה הוותיקה של המכון המיועדת להריסה, אפשר למצוא עבודות בוגרים הנעות על קשת רחבה מאוד של נושאים וחומרים, אך קשה מאוד למצוא עבודה אחת שהשאירה חותם בלי יימחה, הן מבחינת הנושא שהקרה והן ברמת הביצוע או החדשנות. רובן עשויות היטב, אך רק מעטות מצליחות להתעלות ולהיבן כמצופה מסטודנטים צעירים.

בין העבודות המעניינות מספר גדול של עבודות העוסקות בחשמל: למשל "טפילים חשמליים" של אלינור דפני מציגה נברשת מודולרית שניתן להוסיף לה עוד ועוד נורות, וכל נורה ניוונה מחשמל הנורה שאליה היא מתחברת, באופן טפילי בחלט. כך גם "מעשה בכבלים" של לילי שלו, המציעה סדרת פתרונות מעניינים ורלבנטיים לעורף חוטי החשמל והחיוטים בבית. במקום להעלים אותם מאחורי קירות גבס או סתם לזרוק מאחורי המוצר החשמלי, כך שיתפסו אבק בכלגן סוכך, היא מציעה להופכם לאלמנטים דקורטיביים: עלים המוצמדים לחוטים הופכים לגבעולים המטפסים על הקירות, ועליהם עומד דמות ציפורים קטנות, או מעין תמונה רומנטית על הקיר.

גם ענבל גרייף מתעסקת בחשמל, נכון יותר במחשבים: ב-Nexus, מערכת חרשנית לעבודה ממוחשבת, המשלבת טכניקות מתקדמות. המסך מוקרן על משקפים ייחודיים, והעכבר הופך למעין תכשיט ליד. המערכת האלחוטית והמי תקדמת מציעה עולם חדש שבו המחשב הולך ומתקרב אלינו עד שהוא הופך לאביזר המתמזג ומשתלב בגופנו.

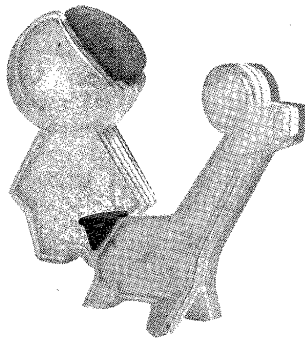
כמדי שנה עבודות רבות עוסקות בכלי רכיבה וכלי שיט שחלקם קשורים לספורט אתגרי: מיקרו טנדר של אייל פנרל ומוטי ברזילי, כלי ריחוף לשטח בין-עירוני של איוון טנצ'ורה, רכב ספורט לנהג בכיסא גלגלים של אולג מוסלי-מוב, Cyclone – תלת-אופן של חני וניר פרידמן, Flyby של שרון לוי – טרולי שמתפקד כקורקינט, ועבודות אחרות. למרות המשיכה הוויזואלית המאפיינת עבודות אלה, העניין שמגלה בהן האדם השואף תמיד להתנתק מהארמה הקבועה והמוכרת, הן אינן מלהיבות או מחדשות. חלקם נאים, כולם נעים, אבל לאן, סטודנטים יקרים?

דווקא עבודה סטטית מאוד, אבל ללא ספק הטובה ביותר בתערוכה כולה בחולון, היא של עדי קרליץ מהמחלקה לעיצוב תקשורת חזותית, הניצבת בכניסה הראשית. עומד שם ארון לאון בוגיף, פסל ברמות מאבטה, כאלכסנדר זייד בגרסה העכשווית: גלאי מתכות בידו האחת, ומצדו השני,

בוויטרינה מוזיאלית, מונחים כל אותות ההוקרה והמסמכים הקשורים לדמותו. חבל שלא זכינו לבוגיף אחר שכזה בעיצוב תעשייתי. עד 20.7. הפקולטה לעיצוב, המכון הטכנולוגי חולון, גולומב 52 חולון.

בצלאל: ללסוף את הברז

"תרשום שזו המחלקה היחידה בבצלאל שהסטודנטים שלה הם שמעצבים אותה", מחייך עמי דרך, ראש המחלקה לעיצוב תעשייתי בבצלאל. ואכן, התערוכה עצמה שעיצבו עמרי בן ארצי, טל אופיר ויואב אבינועם עם גרפיקה של איתי לניאדו היא מלאכה מרשימה המחמיאה ולעתים אף מאפילה על העבודות המוצגות בה. זה מתחיל מהלוקרים בכניסה שהובאו

צלחות מחלה. יונתן אסולין

כדי לתת הצצה לעבודות הסטודנטים, ממשיך בסקיצות וכלי עבודה שתלויים על הקירות והעקר – אותו חוט תפירה שחור הקשור בין נקודות נעצים שקופים ומייצר קונטור לכל פרויקט. מבין בני הספר לעיצוב בארץ מחזק בשנים האחרונות בצלאל את מעמדו כבית הספר המוביל עם רשימת מנחים שהם מעצבים מפורסמים ומוכשרים בקנה מידה בינלאומי המצטרפים לעמי דרך, כמו יעקב קאופמן, חנן דה-לנגה, עוזי טרזי וטל גור. אלא שלא כל התלמידים מצליחים להתקרב למוריהם חלילה להתעלות עליהם. יונתן אסולין הוא אחד הסטודנטים הבולטים והמשפיעים לדעתו של ראש המחלקה דרך. הוא מציג "משהקי מחלה" – וריאציה על צלחות הפטר

רי המפורסמות שהיינו

מציצים בהן דרך מיקרוסקופ, אלא שכאן הן הפכו מסתם עיגול זכוכית לרמויות וחיות המשמשות כצעצועים לילדים. הללו עוורים להם להבין מה קורה להם בתוך גופם כשהם חולים, עלידי כך שהילדים נושפים על החיות את ארי מחלתם, והחיוקים מתרבים על מצע גידול אופטימלי מבחינתם. תוך כיממה רואה הילד איך החיידק מתפשט, וכשלב זה הוא נדרש לחבר למשחק אביזר נוסף עם התרופה שאותה נוטל הילד. על הפה האם הוא מעודד שימוש מופרז בתרופות נותרת בעינה.

ניכר בעבודות הסטודנטים כי הצעירים שבירושלים עוסקים במחקר, חושבים ומתלבטים כחלק מתהליך יצירה רציני, ולא רק זורקים רעיונות. שחר גייגר מציג שלוש דרכים המאפשרות לצופה באופן אינטראקטיבי להוציא מים מהברז. אחת מהן היא על ידי לייטוף הברז עצמו. גם שי שפרנק מציג מחשבות ווריאציות, הפעם על ואזה: סדרה של אגרטיים, בהם אגרי טל שבו הקרמיקה נשרפה ב-900 מעלות בלבד ומאפשרת ספיגה של ירוק המ צטברת בקרקעית כשהמים מתעפשים והפרחים נובלים.

גם איכות הסביבה מעסיקה את הסטודנטים – אופניים המונעים על מנוע דלק מימני של אדם זרביב; רהיטים מעיסת נייר ממוחזרת המזכירה קרי טוני ביצים אפורים של דני הוכברג ועוד. יפה לגלות שמודעות לבעיות האקולוגיה מטרידה את הסטודנטים ומוריהם, אם כי בפתרונות המוצעים אין הרבה חדשנות.

כרגיל בתערוכות סוף שנה, הפרויקטים הסמסטריאליים הנעשים בשנים נמוכות יותר ומתעסקים במוצרי צריכה מוכרים, נגישים יותר לציבור הרחב ולעיתים מוצלחים ורעננים פי כמה מעבודות גמר. למשל הקולב המשוכלל של אורי יקותיאל, הטוסטר לפיתה העשוי מבלוק בטון חשוף (עדי זפון וייסלר), וכמוכן פרויקט המאווררים והרדיאטורים (מיה) הלטור הבולטת בכישרונה יצרה מאוורר שגנראה כמקצף ביצים). חבל מאוד שהפרויקטים הירוקים אינם צועדים צעד נוסף קדימה, ושפרויקט המאווררים נעשה רק כתרגיל סטודנטיאלי בעוד ברחבי הקמפוס שוררת מציאות של קור מזגנים מקפא, המנוגרת לכל עיצוב בר קיימא ולאקולוגיה.

מיקרו טנדר. מוטי ברזילי ואייל פנרל